

Consistir-hi

No sempre, tal com hem indicat més d'un cop, és possible d'establir la diferència exacta i precisa entre un complement d'objecte (quan és introduït per una preposició) i un complement adverbial. Hi ha, com és ben sabut, complements d'objecte introduïts per les preposicions *a*, *en* i *de*, com són els de les oracions *Es dedica a l'estudi*, *Penso molt en tu* i *No es recorda de res*, amb una classificació ben clara i determinada, i ben usual, i es podria també suggerir, tal com algun cop ens hem aventurat a fer molta circumspecció, que admetrien potser aquesta classificació alguns complements introduïts per d'altres preposicions, com és ara la preposició *amb*. És en aquest punt on la frontera entre complement d'objecte i complement adverbial esdevé imprecisa, talment com arriba a ésser dubtós l'ús de la preposició *amb* que cal introduir-lo (el complement). Però aquestes dubtes i aquestes vacil·lacions només es poden produir, legítimament, en casos extrems, però no en frases com ara *S'entossudeix en la seva actitud* i *S'hi entossudeix amb raó*, en què, en la primera, tenim un claríssim complement d'objecte introduït per la preposició *en* i, en la segona, un no menys clar complement adverbial introduït per la preposició *amb*.

Un verb que, com *entossudir-se*, demana clarament un complement d'objecte introduït per la preposició *en* (o la preposició *a* davant un infinitiu) és *consistir*. És molt poc usual que aquest verb, *consistir*, vagi acompanyat d'un complement adverbial introduït per la preposició *amb*, però amb una mica de bona voluntat li'n podríem trobar un: *Hi consisteix amb tota certesa*. Aquesta possibilitat, més aviat rara o escassa, no hauria de privar a ningú de veure, tal com encara hem de comprovar que s'esdevé, que el complement normal del verb *consistir* (complement del qual no pot prescindir) és un complement d'objecte, introduït, quan és representat per un grup nominal o pronominal, per la preposició *en*, com és ben clar —o ho hauria d'ésser— en oracions com *El premi consistirà en un viatge a l'estranger*, *Tota la seva fortuna consisteix en un terreny a la muntanya* o *El seu neguit consisteix en això*, en què tan sovint trobem encara usada la preposició *amb* en lloc de *en*: «El premi consisteix amb un viatge...». Notem que el complement d'objecte de *consistir* es pot reduir al pronom *hi*.

Albert Jané